

Adam

Przełożyła Izabela Zając

I.

Kiedy Adam wstał
Był to jego upadek

Zawisł między niebem a ziemią
Jak bóg

I był to jego upadek
Straszliwy upadek boga w człowieka
Straszliwy upadek człowieka w boga
I był to jego upadek

Zawisł między ciałem a duszą
Jak bóg

Zawisł między duszą a ciałem
Jak bóg

I był to jego upadek
Straszliwy upadek boga w człowieka
Straszliwy upadek człowieka w boga
I był to jego upadek

Nie był już częścią raju
Nie był już tym kim był
Tylko straszliwym echem
Po gwałtownym upadku
Niewinnego drapieżcy
Bicie serca brzmiało jak ryk przed polowaniem

A sam Adam był ofiarą
A sam Adam był łowcą
Nie był już Adamem Kadmonem
Lecz Adamem o tysiącu imion

O tysiącu imion
Które rozkwitły wokół niego
Ale to był straszliwy upadek upadek w niebyt
Ale była to śmierć śmierć imion za bramami rajů

Adam nie był już Adamem
Tylko człowiekiem z krwi i kości
Straszliwym imieniem był
Imieniem z krwi i kości
Tylko rykiem tylko śpiewem swego serca

I był to koniec Adama
I był to koniec syna
I narodził się syn człowieczy

Historia rozpętała swoje piekło.

II.

To było jego przekleństwo:

Rozdawanie imion.

To był jego straszliwy upadek:

Kiedy wstał.

To był Adam:

Nie wierząc spoglądał na swe dłonie
I wznosił je do twarzy nie wierząc

Ruszył pieszo od drzewa do drzewa
Wciąż czując ziemię pod stopami
Wciąż czując się niebem

To było jego przekleństwo:

Rozdawanie imion
I to pierwsze spośród imion:

Ja.

I to drugie spośród imion:

Adam.

I to trzecie:

To trzecie Ewa brzmiało.

Czy i ty tu jesteś Ewo?
Pytał Adam zdumiony
Ciało z mego ciała czy i ty tu jesteś
Ale jeszcze nie myślał o Ewie

A czas miał szansę się cofnąć

A czas miał szansę się cofnąć
Ale Ewa nie
Wzniósła dłonie do swych odbić
Wzniósła dłonie do gałęzi
Wzniósła dłonie i w ruch wprawiła jabłko

Jak planetę która się właśnie zrodziła
Jak planetę która właśnie zgasła

Był to Adam który zapytał

Dokąd zmierzasz Ewo

Była to Ewa która odpowiedziała

Nie wiem

A jabłko kręciło się w dłoni

Była to Ewa która ugryzła

Były to jej zęby

Które rozerwały niewinność raju

Były to jej zęby

Które przecięły raj

Było to jej ciało które się zrodziło z ciała

Była to jej dusza która krzyczała

Tak

Były to jej usta które powiedziały

Skosztuj, Adamie.

Były to usta Adama które skosztowały

Był to rajski smak w ustach Adama

Był to rajski smak raju który Adam na zawsze utracił

Był to rajski smak raju który Adam na zawsze odnalazł

W Ewie

Przez jabłko

Które mu podała: skosztuj.

I kosztowali świat jak nigdy wcześniej

Jak świat bez imienia

Które mu nadawali

Które sobie brali

Skosztuj, Adamie

Były to oczy Ewy

Które to rzekły

Które rzekły to co przynależy tylko bogom:

Skosztuj, Adamie

Były to usta Ewy
Które smakowały jak raj
Były to piersi Ewy
Które smakowały jak jabłko
Było to ciało Ewy
Które smakowało jak dusza

Był to upadek
Straszliwy upadek z nieba na ziemię
Straszliwy upadek człowieka w człowieka
Straszliwy upadek Adama w Ewę
Straszliwy upadek w trawie pod drzewem
Straszliwy upadek pod drzewem co rozkwitło
Straszliwy upadek

Kiedy Adam powiedział Ewa

III.

Drzewo poznania rodzi i rodzi
Jabłka świeciły w nowych dłoniach
Adam nie był dłużej Adamem lecz imieniem Adama
Ewa nie była dłużej Ewą lecz imieniem Ewy

Były to zęby Adama
Były to zęby Ewy
Które zapragnęły gryźć ciało człowieka
Tak jak wczoraj ciało zwierzęcia
Tak jak przedwczoraj ciało jabłka

Były to zęby Adama które gryzły
Były to zęby Ewy które gryzły

Był to stuk młyna przez który przewala się woda
Był to stuk młódcierza w którym się tłucze ziarno

Była to miłość
Tylko zwyczajna miłość
Tylko głód
Był to tylko zwyczajny głód

O świecie
Kiedy słońce stoi najniżej
Kiedy głód rośnie
Rośnie jak Adam kiedy po raz pierwszy wstał

Był to jego straszliwy upadek
Było to jego straszliwe spełnienie

Był to Adam
Syn człowieka
Była to Ewa
Córka człowieka

Były jeszcze dzieci boże
Dzieci co podniosły głowę

Straszliwe dzieci co pogryzły boga
Straszliwy bóg co pogryzł dzieci

Zaczęła się wojna

Wojna człowieka przeciwko bogu
Wojna człowieka przeciwko człowiekowi
Wojna człowieka z człowiekiem
Wojna człowieka z bogiem

Drzewo poznania rodziło i rodziło
Imiona przylatywały jak dzikie ptaki
Jak ptaki które chcą dziobać żywe z żywego
Jak straszliwe ptaki
Jak Adam i Ewa
Którzy zapomnieli że są tylko imionami
Jedynego drzewa

A drzewo poznania rodziło i rodziło.

IV.

Nie było już Adama.

Nie było już Ewy.

Byłem tylko ja i ty.

Pod tym niebem
Na tej ziemi

Między niebem a ziemią
Między ziemią a niebem

Byłem tylko ja i ty

○ zmierzchu

Nasze dwa ciała
Nasze dwie dusze

○ zmierzchu

Byłem tylko ja i ty

Jedno ciało i jedna dusza

Nie było już Adama

Nie było już Ewy

Byliśmy

A to był ten straszliwy upadek
Upadek Adama w Ewę
I było to straszliwe jabłko
I był ten straszliwy upadek

○ świcie

Nie było już Adama
Nie było już Ewy

Byłem tylko ja i ty

Był tylko świt
Był tylko zmierzch

Nie było niczego innego

Między niebem a ziemią

Nie było niczego innego

Między tobą a mną

Nie byłeś już Ewą
Nie byłem już Adamem

I to było nasze przekleństwo:

Utrata imion.

I to był nasz upadek:

Podnieść się.

To byłem ja:

Adam.

I to był jego upadek:

Straszliwy upadek Adama w Adama

Straszliwy upadek Adama bez Ewy

Straszliwy upadek Ewy bez Adama

Straszliwy upadek Ewy w Ewę.

Nie było już Adama i Ewy.
Nie było już Adama.
Nie było już Ewy.

V.

A kiedy Adam wstał
Był to jego upadek

Straszliwy upadek w człowieka
Straszliwy upadek w imię

Straszliwy upadek słowa które wstało
Straszliwe słowo które było
Straszliwe słowo które było u boga
A bóg był tym słowem

A słowo było człowiekiem
Straszliwy człowiek
Straszliwe słowo
Straszliwy bóg

A słowo było u boga
I bogiem było słowo
I słowo było człowiekiem

A kiedy Adam wstał
Był to jego upadek

Straszliwy upadek boga w człowieka
Straszliwy upadek człowieka w boga

„Romboid” 2008, nr 3.

Zdjęcie Rast'o Čambál